

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Lenky Oulíkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobce: **A. V.**,
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D.,
sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2017, č. j. MV-149979- /SO-2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí M. v., o. a. a m. p. (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 19. 7. 2016, č. j. OAM-10714-11/DP-2016 (dále jen „prvostupňové usnesení“), kterým správní orgán I. stupně podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zastavil řízení o žádosti žalobce

o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území Č. r. za účelem podnikání – účasti v právnické osobě.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

2. Žalobce předně namítá, že řízení nemělo být zastaveno, neboť o žádosti bylo možné meritorně rozhodnout. Tím bylo dle žalobce porušeno ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) a § 9 správního řádu. K tomu odkazuje na rozsudek N. s. s. ze dne 21. 3. 2013, č. j. 4 As 11/2012-36. Uvádí, že již v odvolání poukázal na to, že nebyl schopen v poskytnuté krátké lhůtě doložit požadované potvrzení od f. ú., neboť f. ú. má na vydání potvrzení 30 dnů. Dokumenty doložil, jakmile je měl k dispozici, avšak nebyly doručeny. Žalobce též namítá, že žalovaná se s jeho argumentací řádně nevypořádala, čímž porušila § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu.
3. Žalobce dále namítá, že správní orgán I. stupně nebyl oprávněn po přerušení řízení podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu a výzvě žalobce k doložení dokladů podle § 45 odst. 2 správního řádu rozhodnout podle § 65 odst. 2 správního řádu o pokračování v řízení, neboť překážka, pro kterou bylo řízení přerušeno, nebyla odstraněna. Žalobce se s ohledem na procesní postup správního orgánu I. stupně domníval, že žádost je kompletní. Podle žalobce tak došlo nejen k porušení ustanovení § 65 odst. 2 správního řádu, ale též základních zásad činnosti správních orgánů zakotvených v § 4 odst. 1, 2 a 4 správního řádu.
4. Žalobce též vytýká žalované, že se v rozporu s § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu nevypořádala s jeho odvolací námitkou porušení zásady legitimního očekávání, a napadené rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné.
5. Žalobce nesouhlasí s názorem žalované, že k nově doloženým dokumentům nelze ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu přihlédnout. Uvádí, že žalovanou citované rozhodnutí se týká soudního, nikoli správního řízení. Odkazuje na rozhodnutí žalované ze dne 2. 11. 2015, č. j. MV-130924-4/SO-2015, v němž uvedla: „Dle § 82 odst. 4 správního řádu se sice k novým skutečnostem a návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání, přihlédne pouze tehdy, jde-li o takové skutečnosti a důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve, avšak dle názoru Komise není v případě správního řízení o žádostech, kde je jediným účastníkem řízení žadatel striktně formalistická aplikace § 82 odst. 4 správního řádu na místě a je nutné přihlédnout i k základním zásadám činnosti správních orgánů. Vzhledem k tomu, že se jedná o řízení o žádosti, jehož jediným účastníkem je žadatel, nemůže zrušením napadeného rozhodnutí dojít k žádnému zásahu do práv a oprávněných zájmů dalších osob.“ Žalobce uvádí, že šlo o identický případ žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, kdy potvrzení f. ú. bylo doloženo až v odvolacím řízení. Nepřihlédnutí k doloženým dokumentům v projednávané věci tak dle žalobce odporovalo zásadě legitimního očekávání (§ 2 odst. 4 správního řádu). Namítá také, že jelikož správní orgány jsou povinny rozhodovat podle aktuálního skutkového stavu, měly k novým skutečnostem přihlédnout. Poukazuje na to, že uvedl důvody, pro které nebyl schopen dokumenty na základě výzvy předložit, a při první příležitosti je doložil. Ve svém odvolání ze dne 2. 8. 2016 také uvedl, že požadované dokumenty doložil 24. 6. 2016. Žalovaná se tím v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu vůbec nezabývala, ačkoli správní orgány jsou dle § 3 povinny zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.
6. Žalobce považuje postup správního orgánu I. stupně a žalované za přepjatě formalistický. Uvádí, že přepjatý formalismus je konstantní judikaturou odmítán jako nezákonný a

odporující principům demokratického právního státu. K tomu poukazuje na nález Ú. s. ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, a ze dne 3. 2. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 19/98.

7. Žalobce konečně namítá, že nezákonným zastavením řízení namísto meritorního rozhodnutí se správní orgány účelově vyhnuly povinnosti zakotvené v § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území Č. r. a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 314/2015 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Žalobce má za to, že správní orgány byly povinny se přiměřeností napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců zabývat. Napadené rozhodnutí považuje za nepřiměřené. V této souvislosti uvádí, že má na území Č. r. m. a s. s bytovým oprávněním. Společně zde v. s., v níž jsou j. Žalobce vlastní rodinný dům v J. a uvedená s. v. s. a p. v P. S Č. r. je tedy spjat jeho soukromý i profesní život. Tím, že správní orgán I. stupně ani žalovaná přiměřenost rozhodnutí neposoudily, dle žalobce porušily nejen § 174a zákona o pobytu cizinců, ale též § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu.
8. Žalovaná považuje žalobu za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí. Trvá na tom, že absence potvrzení o neexistenci nedoplateků byla podstatnou vadou žádosti, kterou žalobce neodstranil, a proto nemohla být jeho žádost meritorně projednána. Zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu proto považuje za správné.
9. Žalovaná odmítá, že by orgán I. stupně po přerušení řízení podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu a současně výzvě k odstranění vad žádosti podle § 45 odst. 2 správního řádu postupoval nesprávně, jestliže podle § 65 odst. 2 správního řádu rozhodl o pokračování v řízení, neboť uplynutím lhůty odpadla překážka, pro kterou bylo řízení přerušeno.
10. K namítanému nevypořádání námítky legitimního očekávání žalovaná uvádí, že v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnila, proč byl správní orgán I. stupně oprávněn řízení zastavit a proč nebylo možné dokumenty doložené v odvolacím řízení považovat za nové skutečnosti dle § 84 odst. 2 správního řádu. Z toho lze dle žalované dovodit, že správní orgány respektovaly § 2 odst. 4 správního řádu, neboť dbaly na to, aby rozhodnutí odpovídalo okolnostem případu a aby nezavdaly příčinu ke vzniku nedůvodných rozdílů při rozhodování shodných nebo podobných případů.
11. K námitce týkající se nezohlednění předložených potvrzení f. ú. žalovaná uvádí, že v tomto řízení se uplatňuje zásada koncentrace dle § 82 odst. 4 správního řádu, a žalobce tedy nemůže v odvolání a v odvolacím řízení uplatnit skutečnosti a důkazy, o nichž věděl v řízení na prvním stupni a mohl je uplatnit. Potvrzení F. ú. p. S. k. o neexistenci daňových nedoplateků žalobce, které žalobce předložil k doplnění odvolání, bylo vyhotoveno již 19. 5. 2016, tedy dva měsíce před vydáním prvostupňového usnesení, a proto ho nebylo možné akceptovat. Akceptovat nelze ani potvrzení F. ú. p. h. m. P. ze dne 25. 1. 2017 o neexistenci daňových nedoplateků s., v níž je j., které žalobce předložil 2. 2. 2017, neboť žalobce byl výzvou ze dne 20. 5. 2016 řádně vyzván k jeho doložení a v poskytnuté lhůtě doklad nedoložil. Vydáním prvostupňového usnesení tak nastala koncentrace řízení. K tomu odkazuje na rozsudek M. s. v P. ze dne 12. 8. 2016, č. j. 10 A 104/2016-21.
12. Žalovaná upozorňuje, že tvrzení žalobce, že potvrzení f. ú. doložil 24. 6. 2016, není nikterak podloženo. Správní orgány vycházely ze spisového materiálu a z cizineckého informačního systému, z nichž neplyne, že by žalobce chybějící podklady uvedeného dne

doložil. Využily tedy všech dostupných prostředků, aby zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

13. K namítanému přepjatému formalismu žalovaná uvádí, že správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu se zákonem a nevybočily ze zavedené praxe. Žalovaná trvá na tom, že přiměřenost dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců neměla být posuzována, neboť řízení bylo zastaveno v důsledku neodstranění podstatných vad žádosti. K tomu cituje rozsudek N. s. s. ze dne 18. 11. 2015, č. j. 1 Azs 108/2016-41.
14. Při jednání konaném dne 10. 1. 2020 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.
15. Žalobce zdůraznil, že s ohledem na skutkové okolnosti případu považuje striktní aplikaci ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu za nepřiměřenou a za výraz přepjatého formalismu. Tento přístup je dle žalobce též v rozporu s praxí žalované. K tomu předložil rozhodnutí žalované v obdobné věci, na které odkázal v žalobě. Poukázal také na posun, k němuž došlo v judikatuře správních soudů týkající se posuzování přiměřenosti rozhodnutí s ohledem na zásah do soukromého a rodinného života. Judikatura dovodila, že i v případech, v nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně nestanoví, je třeba přiměřenost zkoumat s ohledem na Úmluvu o ochraně základních práv a svobod. K tomu odkázal zejména na rozsudky N. s. s. ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-46, a e dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 47/2016-57 a č. j. 5 Azs 46/2016-53. Upozornil, že tento závěr byl soudy aplikován i na procesní rozhodnutí o zastavení řízení, konkrétně v rozsudku K. s. v B. ze dne 21. 10. 2019, č. j. 29 A 34/2018-62. Žalobce se domnívá, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené z hlediska zásahu do jeho práva na soukromý a rodinný život, neboť s ohledem na rodinné vazby, podnikání i vlastnictví nemovitostí je jeho život spjat s Č. r.
16. Žalovaný poukázal na aktuální judikaturu k aplikaci ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, zejména rozsudek N. s. s. ze dne 15. 11. 2018, č. j. 10 Azs 47/2018-50, z něhož vyplývá, že nedoložení jakéhokoli dokladu dle § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců představuje takovou vadu, která znemožňuje věcné posouzení žádosti a je důvodem pro aplikaci § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Dále odkázal na rozsudek N. s. s. ze dne 3. 10. 2017, č. j. 7 Azs 237/2017-26, podle něhož z konstantní judikatury vyplývá, že v pobytových věcech cizinců se plně uplatní koncentrační zásada a odvolací orgán nemůže zohlednit dodatečně předložené doklady v odvolacím řízení, které cizinec mohl a měl předložit již v prvostupňovém řízení. Pokud žalobci v jejich doložení bránila nějaká překážka, mohl požádat o prodloužení lhůty k jejich doložení, což neučinil a zůstal procesně pasivní. Vzhledem k tomu, že nebyly odstraněny podstatné vady žádosti, které bránily meritornímu přezkumu, bylo na místě řízení zastavit. Jelikož došlo k zastavení řízení a věc nebyla meritorně posuzována, nebylo na místě posouzení přiměřenosti, což potvrzuje i aktuální rozhodovací praxe. Upozornil, že žalobci byl prodloužen dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny s platností do roku X, v jehož rámci se může v Č. r. též podnikat.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud posoudil žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů vycházejí ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

18. Žalobce podal dne 11. 5. 2016 žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území Č. r. za účelem podnikání.
19. Výzvou ze dne 20. 5. 2016 byl žalobce podle § 45 odst. 2 správního řádu vyzván k odstranění vad žádosti, které spočívaly v absenci dokladů prokazujících úhrnný měsíční příjem žalobce a společně posuzovaných osob, potvrzení f. ú. o neexistenci nedoplatek žalobce a potvrzení f. ú. o neexistenci nedoplatek o. s., v níž byl žalobce statutárním orgánem. Žalobce byl poučen, že pokud uvedené chybějící náležitosti nedoloží, bude řízení o žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno. Usnesením z téhož dne byla podle § 39 odst. 1 správního řádu žalobci výrokem I stanovena lhůta k odstranění vad žádosti v délce 15 dnů od doručení tohoto usnesení a výrokem II bylo řízení podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušeno na dobu uvedenou ve výroku I. Usnesení společně s výzvou bylo doručeno zmocněnci žalobce 1. 6. 2016.
20. Žalobce byl vyrozuměn ze dne 14. 7. 2016, které bylo doručeno zmocněnci žalobce dne 25. 7. 2016, vyrozuměn, že podle § 65 odst. 2 správního řádu se v řízení pokračuje.
21. Usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 19. 7. 2016 bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení zastaveno, neboť žalobce v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování řízení – nedoložil potvrzení f. ú., že žalobce a s., v níž je s. o., nemají vymahatelné nedoplatky včetně penále), které brání pokračování řízení.
22. Žalobce prostřednictvím zmocněnce napadl prvostupňové usnesení odvoláním ze dne 2. 8. 2016. Namítal, že lhůta stanovená správním orgánem I. stupně k odstranění vad žádosti v délce 15 dnů je nepřiměřená, neboť *F. ú. p. P.* má lhůtu 30 dnů, a proto žalobce nemohl dokument o bezdlužnosti předložit. Uvedl, že 24. 6. posílal tento dokument na *R. p.*, ale tento dokument patrně nikdo nedoložil k podané žádosti. Uvedl, že odvolání doplní po nahlédnutí do spisu.
23. Žalobce byl vyrozuměn doručeným 12. 9. 2016 vyrozuměn o možnosti nahlédnout do spisu. Výzvou ze dne 7. 10. 2016 byl žalobce vyzván k odstranění vad odvolání.
24. Dne 17. 10. 2016 žalobce předložil orgánu I. stupně potvrzení *F. ú. p. S. k.* ze dne 19. 5. 2016 o neexistenci daňových nedoplatek žalobce, potvrzení *F. ú. p. S. k.* ze dne 1. 6. 2016 o neexistenci daňových nedoplatek m. žalobce, potvrzení *V. z. p.* ze dne 7. 3. 2016 o neexistenci splatného nedoplatku pojistného na veřejném zdravotním pojištění a výpis z k. n.
25. Podáním ze dne 29. 10. 2016 žalobce doplnil odvolání ze dne 2. 8. 2016. Zopakoval uplatněné námitky a navrhl, aby správní orgán I. stupně využil autoremedury a udělil žalobci povolení k dlouhodobému pobytu, neboť potřebné dokumenty doložil správnímu orgánu I. stupně na pracovišti v B.
26. Podáním ze dne 1. 2. 2017 žalobce prostřednictvím zástupce dále doplnil podané odvolání. S odkazem na rozsudek N. s. s. ze dne 21. 3. 2013, č. j. 4 As 11/2012-36, předně namítal, že řízení nemělo být zastaveno. Poukázal na to, že uvedl důvody, pro které nemohl dokumenty doložit, a doložil je, jakmile je měl k dispozici. Doložené dokumenty proto lze dle žalobce považovat za nové skutečnosti ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, kterými byly odstraněny vady žádosti. Uvedl, že nezákonnost prvostupňového rozhodnutí spatřuje kromě porušení § 66 odst. 1 písm. c) a § 9 správního řádu též v porušení zásady legitimního očekávání zakotvené v § 2 odst. 4 správního řádu. Namítal rovněž, že správní orgán I.

stupně se v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a § 3 správního řádu z moci úřední nezabýval přiměřeností dopadů rozhodnutí. K odvolání přiložil potvrzení F. ú. p. h. m. P. ze dne 25. 1. 2017 o neexistenci daňových nedoplatků s. P. s.r.o. (dále jen „P.“) ke dni 19. 1. 2017 vydané na základě žádosti daňového subjektu

27. Ve správním spise je dále založeno potvrzení o neexistenci daňových nedoplatků P. ze dne 4. 7. 2016 vydané na základě žádosti ze dne 5. 5. 2016, které bylo doručeno dne 22. 2. 2017.
28. O odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.

Posouzení žalobních bodů

29. N. s. s. se otázkou zastavení řízení po neodstranění nedostatku pobytové žádosti spočívajícího v nedoložení dokladů požadovaných v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců (včetně potvrzení o neexistenci daňových nedoplatků) zabýval v rozsudku ze dne 28. 4. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24, v němž konstatoval, že *řízení lze zastavit jedině tehdy, pokud jsou vady takové intenzity, že právě kvůli nim nelze v řízení pokračovat. Důvodem pro zastavení řízení tedy není jakákoliv vada formální, např. vada v označení správního orgánu, ale pouze taková vada, která svou povahou skutečně brání pokračování v řízení, resp. brání tomu, aby bylo možné žádost z obsahového hlediska projednávat. V posuzovaném případě se jednalo o doklady, které byl žalobce k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání povinen předložit ze zákona (§ 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Jejich nedoložení tak ve svém důsledku znamenalo nemožnost tyto podklady z formálního i obsahového hlediska posoudit, a proto lze konstatovat, že žalobce neodstranil podstatné vady žádosti. Tento závěr, podle něhož nepředložení dokladů, které byl žadatel ze zákona povinen k žádosti předložit, brání věcnému přezkumu a je důvodem zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, byl judikaturou N. s. s. opakovaně potvrzen (srov. např. rozsudky ze dne 15. 11. 2018, č. j. 10 Azs 47/2018-50, ze dne 9. 1. 2019, č. j. 8 Azs 371/2018-50, či ze dne 6. 11. 2019, č. j. 7 Azs 345/2019-22). Tyto závěry se uplatní i v projednávané věci. Podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 46 odst. 7 písm. d) a e) zákona o pobytu cizinců byl žalobce povinen k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu předložit potvrzení příslušného f. ú. o tom, že nemá vymahatelné nedoplatky, a potvrzení příslušného f. ú. o tom, že o. s., v níž je s. o., nemá vymahatelné nedoplatky. Jestliže žalobce přes výzvu správního orgánu I. stupně k předložení chybějících dokladů a poučení o následku jejich nedoložení v řízení před správním orgánem I. stupně požadované doklady až do vydání rozhodnutí nepředložil, nemohl je správní orgán I. stupně z formálního a obsahového hlediska posoudit a o jeho žádosti věcně rozhodnout. Jiný závěr nelze dovodit ani z rozsudku N. s. s. ze dne 21. 3. 2013, č. j. 4 As 11/2012-36, na který poukazuje žalobce. V něm N. s. s. posuzoval zcela odlišný případ, totiž zda lze považovat za podstatnou vadu přihlášky k registraci vozidla do registru silničních motorových vozidel nezaplacení ekologického poplatku, u něhož nebylo možné ze zákona dovodit, že by byl povinnou náležitostí přihlášky k registraci silničního motorového vozidla.*
30. Soud dále konstatuje, že stanovenou lhůtu 15 dnů pro odstranění vad nelze obecně považovat za nepřiměřeně krátkou, neboť jednak není vyloučeno, že žalobce potřebnými doklady disponuje a pouze je opomněl předložit (ostatně potvrzení o neexistenci daňových nedoplatků žalobce, které předložil až v odvolacím řízení, je ze dne 19. 5. 2016), přičemž f. ú. jsou i při vydávání potvrzení dle § 67 odst. 3, respektive § 151 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů povinny dle § 7 tohoto zákona postupovat

bez zbytečných průtahů (zákonná lhůta pro vydání potvrzení není stanovena), a lze proto v zásadě předpokládat, že cizinec bude schopen potvrzení předložit. Nutno též zdůraznit, že žalobce mohl k odstranění vad žádosti přistoupit v průběhu celého řízení před správním orgánem I. stupně až do vydání prvostupňového usnesení, a fakticky mu tedy byla k odstranění vad žádosti poskytnuta namísto 15 dnů lhůta 47 dnů. Z obsahu spisu přitom vyplývá, že žalobce dne 17. 10. 2016 v odvolacím řízení předložil správnímu orgánu I. stupně potvrzení F. ú. p. S. k. ze dne 19. 5. 2016 o neexistenci svých daňových nedoplatků, které mohl ve stanovené lhůtě s ohledem na jeho dataci doložit. Žalobce nepožádal o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti a požadované doklady prokazatelným způsobem nedoložil ani do doby vydání prvostupňového usnesení, k němuž došlo až dne 19. 7. 2016, tedy více než měsíc po uplynutí 15denní lhůty. I pokud by tedy bylo osvědčení f. ú. vydáno až po 30 dnech po podání žádosti f. ú., měl žalobce možnost vady žádosti před vydáním usnesení odstranit. Žalobce přitom konkrétně netvrdí a nedokládá, kdy který f. ú. na základě výzvy o vydání potvrzení požádal a kdy mu mělo být toto potvrzení vydáno. Žalobce v odvolání zmínil, že doklad o bezdlužnosti (s použitím singuláru) bez jakékoli jeho specifikace (tedy aniž uvedl, zda šlo o doklad týkající se žalobce nebo o. s.) zaslal ihned po vydání poštou dne 26. 6. 2016, bez upřesnění, komu měla být zásilka adresována a kde a jakým způsobem měla být podána, aniž na podporu svého tvrzení označil jakékoli důkazy. Ve správním spise není žádný záznam o doručení potvrzení o neexistenci nedoplatků, které by předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Datum tvrzeného odeslání nenavazuje na datum potvrzení o neexistenci daňových nedoplatků žalobce a předchází datům potvrzení o neexistenci daňových nedoplatků s. P., která byla předložena v odvolacím řízení. Na základě takto obecného tvrzení, v němž žalobce ani neuvádí, že by před vydáním rozhodnutí dokládal obě požadovaná potvrzení o neexistenci daňových nedoplatků, které nebylo nikterak doloženo a ani logicky nenavazuje na obsah správního spisu, nelze dospět k závěru, že žalobce před vydáním rozhodnutí obě požadovaná potvrzení doložil a pouze chybou na straně správních orgánů nebyla založena do správního spisu. Za této situace nelze vytýkat žalované, že vycházela z obsahu správního spisu a dospěla k závěru, že jelikož žalobce v řízení před správním orgánem I. stupně zákonem požadované chybějící náležitosti žádosti přes výzvu a poučení nedoložil, a neodstranil tak podstatnou vadu žádosti, pro kterou ji nebylo možné obsahově posoudit, správní orgán I. stupně postupoval správně, když rozhodl o zastavení řízení. Z obsahu správního spisu neplyne, že by žalobce do okamžiku vydání prvostupňového usnesení splnil povinnost k žádosti doložit zákonem výslovně požadované potvrzení příslušného f. ú. o tom, že on sám a ani s., v níž je j., nemají vymahatelné nedoplatky, ačkoli byl o této povinnosti a následcích jejího nesplnění poučen. Za dané situace správní orgán I. stupně podle přesvědčení soudu nepochybil, pokud řízení o podané žádosti z důvodu neodstranění vad žádosti bránících jejímu projednání v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil. Námitka žalobce tedy není důvodná. Žalovaná dostatečně vysvětlila, proč bylo na místě řízení zastavit. Ačkoli výslovně nereagovala na žalobcem citovaný rozsudek, po věcné stránce odvolací námitku vypořádala, jestliže uvedla, že v dané věci nebyla doložena náležitost žádosti vyplývající přímo ze zákona (oproti uvedenému rozsudku), bez jejíhož doložení nebylo možné obsahově žádost posoudit. Žalobce v odvolání v rámci odvolací námítky směřující proti zastavení řízení (namísto vydání meritorního rozhodnutí) zcela obecně uvedl, že tímto postupem mělo být porušeno legitimní očekávání, aniž vysvětlil, jakým způsobem mělo být jeho legitimní očekávání zasaženo. Za této situace lze celkové vypořádání podstaty

námítky posouzením zákonnosti postupu správního orgánu I. stupně považovat za dostatečné a napadené rozhodnutí nelze považovat z tohoto důvodu za nepřezkoumatelné.

31. Soud souhlasí s žalobcem v tom, že podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu nemá být řízení přerušeno pouze po určenou lhůtu a v případě neodstranění vad, které brání věcnému projednání, není možné v řízení pokračovat. Podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu může správní orgán současně s výzvou k odstranění nedostatků žádosti podle § 45 odst. 2 řízení přerušit. Dle § 65 odst. 2 správního řádu správní orgán pokračuje v řízení, jakmile odpadne překážka, pro niž bylo řízení přerušeno, nebo uplyne lhůta určená správním orgánem podle § 64 odst. 2 nebo 3. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu správní orgán usnesením řízení o žádosti zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení. Dle výše uvedeného může správní orgán pokračovat v řízení jen v případě, že odpadne překážka řízení, popřípadě uplyne lhůta, pokud ji určil dle § 64 odst. 2 nebo 3 správního řádu (v případě přerušení na požádání účastníka), což se v projednávaném případě nestalo. Pokud účastník řízení neodstraní podstatné vady žádosti, tedy neodpadne překážka řízení, musí správní orgán řízení zastavit. Správní orgán I. stupně měl, po uplynutí lhůty k odstranění podstatných vad žádosti, bez dalšího řízení zastavit (srov. rozsudky N. s. s. ze dne 28. 1. 2010, č. j. 9 As 36/2009-78, ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24, ze dne 24. 11. 2016, č. j. 9 Azs 210/2016-48, či ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48). Správní orgán I. stupně tedy pochybil, neboť měl poté, co žalobce na výzvu vady neodstraní a nedoložil potvrzení příslušného f. ú., řízení o žádosti stěžovatelky bez dalšího zastavit, neboť uplynutím lhůty k odstranění vad žádosti byly naplněny podmínky pro zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Tato procesní vada však nemohla mít vliv na zákonnost usnesení o zastavení řízení o žádosti žalobce. Důvodnost žaloby může mít za následek pouze taková vada řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Pokud soud sice shledá vadu řízení (procesní pochybení správního orgánu v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí), bude se však jednat toliko o vadu řízení, která neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, není to důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí (viz např. rozsudky N. s. s. ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001-51, publ. pod č. X Sb. NSS, ze dne 18. 3. 2004, č. j. 6 A 51/2001-30, publ. pod č. X Sb. NSS, ze dne 15. 6. 2011, č. j. 2 As 60/2011-101, či ze dne 21. 2. 2018, č. j. 6 As 376/2017-22). Soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že správní orgán I. stupně vyvolal v žalobci domněnku, že jeho žádost je kompletní. Vyrozumění o pokračování v řízení se nemohlo dotknout právní sféry žalobce a ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť vyrozumění o pokračování v řízení ze dne 14. 7. 2016 bylo žalobci (jeho zástupci) doručeno až dne 25. 7. 2016. Žalobce se tedy o pokračování řízení dověděl až po vydání prvostupňového usnesení ze dne 19. 7. 2016, které bylo jeho zástupci rovněž doručeno dne 25. 7. 2016 (ve správním spise není žádný záznam o nahlížení do spisu v této době). Žalobce ostatně ani netvrdil, že by v důsledku vyrozumění o pokračování řízení neučinil úkon, který by jinak učinil (zejména nedoplnil podklady, které by jinak doplnil). Od uplynutí lhůty k odstranění vad žádosti dne 16. 6. 2016 přitom bylo řízení o žádosti ve stavu, kdy mohlo být kdykoli zastaveno z důvodu nedoplnění podkladů, přičemž o tomto následku byl žalobce poučen. Procesní pochybení se tak nemohlo dotknout jeho právní sféry. Námitka tedy není důvodná. Soud poznamenává, že uvedeným procesním pochybením v projednávané věci nedošlo vzhledem k výše uvedenému ani k porušení zásad uvedených žalobcem.
32. Soud se dále zabýval námitkou týkající se koncentrace řízení. Zásada koncentrace řízení je vyjádřena v § 82 odst. 4 správního řádu, podle kterého se k novým skutečnostem a k

návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním. Z konstantní judikatury N. s. s. (viz např. rozsudky ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015-36, ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48, či ze dne 3. 10. 2017, č. j. 7 Azs 237/2017-26) vyplývá, že v řízení o žádosti v pobytových věcech cizinců se plně uplatní koncentrační zásada a že odvolací orgán nemůže zohlednit dodatečně předložené doklady v odvolacím řízení, které cizinec mohl a měl předložit již v prvostupňovém řízení. Soud neshledal důvody, pro které by bylo na místě se od těchto závěrů v projednávané věci odchýlit. Žalobce ani v odvolacím řízení nedoložil skutečnosti, které by mu znemožňovaly obě požadovaná potvrzení f. ú. k žádosti o prodloužení povolení k trvalému pobytu doložit v době do vydání prvostupňového usnesení. Je přitom třeba konstatovat, že nedoložení i jen jednoho ze dvou potvrzení f. ú. o neexistenci nedoplatků představuje samo o sobě vadu, která brání věcnému projednání žádosti a pro niž je na místě řízení o žádosti zastavit. Žalobce přitom ani netvrdil žádné skutečnosti, které by mu bránily doložit potvrzení f. ú. o neexistenci svých daňových nedoplatků ze dne 19. 5. 2016 (které doložil až v průběhu odvolacího řízení dne 17. 10. 2016) ve lhůtě k odstranění vad žádosti, neboť obecná námitka týkající se lhůty potřebné k vyřízení žádosti o vydání potvrzení zjevně není ve vztahu k tomuto potvrzení relevantní. Jak již bylo shora uvedeno, žalobce rovněž konkrétně netvrdil a nedoložil, kdy žádal příslušný f. ú. o vydání potvrzení ani kdy mu byla vydána. Žalobce pouze obecně zmínil, že zaslal dne 26. 6. 2016 bližší nespecifikované potvrzení, aniž upřesnil, o jaké potvrzení f. ú. mělo jít (použití jednotného čísla spíše naznačuje jediné potvrzení, a to patrně F. ú. p. h. m. P. týkající se s., v níž byl žalobce j., s ohledem na zmínku o *F. ú. p. P.*), přičemž ani toto své tvrzení žádným způsobem nedoložil, respektive neoznačil žádné důkazy k jeho prokázání. Soud pro úplnost připomíná, že z hlediska aplikace § 82 odst. 4 správního řádu není určující, kdy doklad vznikl, nýbrž kdy vzniknout mohl, pokud by o něj žalobce včas požádal. Za situace, kdy správní orgán I. stupně upozornil žalobce na skutečnost, že jeho žádost trpí podstatnými vadami, pro které lze řízení zastavit, výzvou doručenou žalobci 1. 6. 2016, a žalobce přesto potřebné doklady k žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání do vydání prvostupňového usnesení 19. 7. 2016 nedoložil, respektive netvrdil a neprokázal, že obě požadovaná potvrzení zaslal správnímu orgánu I. stupně před vydáním prvostupňového usnesení a pochybením správního orgánu nedošlo k jejich založení do spisu, nelze dle § 82 odst. 4 správního řádu k dokladům předloženým v průběhu odvolacího řízení přihlédnout. Žalobce v projednávané věci netvrdil a nedoložil takové zvláštní okolnosti, které by výjimečně prolomení zásady odůvodňovaly. Aplikace zásady koncentrace řízení není zbytečným formalismem. Je na žadateli, aby v souladu se zásadou *právo přejí bdělým* vyvinul nezbytnou aktivitu, aby správním orgánům umožnil žádost efektivně a bez průtahů ve stanovených lhůtách věcně projednat, k čemuž uvedená právní úprava žadatele prostřednictvím hrozící sankce za nečinnost v podobě zastavení řízení motivuje. Je třeba upozornit, že cizinec nemusí mít vždy nutně zájem na urychleném projednání věci (§ 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců). Žalobce předložil k důkazu citované rozhodnutí žalované ze dne 2. 11. 2015, č. j. MV-130924-4/SO-2015. Uvedené rozhodnutí s přihlédnutím k výše zmíněné ustálené judikatuře týkající se koncentrace řízení v pobytových věcech a jasnému znění ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu, jehož aplikace není v řízení o žádosti na rozdíl od jiných typů řízení vyloučena

důsledkem aplikace jiných zásad, nedokládá existenci ustálené správní praxe, a lze je naopak považovat spíše za exces, přičemž žalobce ani netvrdí, že by jeho vlastní jednání v projednávané věci bylo touto praxí ovlivněno. Soud připomíná, že žalobce byl upozorněn na potřebu doložení předmětných potvrzení i na možnost zastavení řízení, pokud nebudou chybějící náležitosti žádosti předloženy ve stanovené lhůtě. Zásadně platí, že *[ú]častník řízení se před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem. To znamená, že účastník řízení se nemůže domáhat, aby správní orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou správní praxi, i když nebyla relevantně napadena či jinými mechanismy uvedena do souladu se zákonem, ale se může domáhat pouze, aby správní orgán dodržoval takovou správní praxi, která se pohybuje v mezích prostoru pro uvážení, jenž je mu zákonem dán* (srov. rozsudek N. s. s. ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 43/2009-52).

33. K námitce týkající se porušení § 174a zákona o pobytu cizinců a absence posouzení přiměřenosti důsledků rozhodnutí soud uvádí, že řízení bylo v předmětné věci v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno z důvodu neodstranění vad žádosti, a proto nebyl dán prostor pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Jak konstatoval N. s. s. v bodech 40 a 41 rozsudku ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48, „*[p]ovinnost posoudit přiměřenost rozhodnutí vzhledem k jeho dopadům do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí učiněná dle zákona o pobytu cizinců* (srov. rozsudky N. s. s. ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27). *Typicky se posoudí přiměřenost rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví, tj. například v případě rozhodování dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí. Zákon o pobytu cizinců v § 174a obsahuje demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlédnou při posuzování přiměřenosti. V případě řízení o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny zákon výslovně povinnost posoudit dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života nestanoví. Judikatura specifikovala, že přiměřenost dopadů nemůže být řešena v případech, kdy bylo řízení o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu zastaveno a o žádosti nebylo meritorně rozhodováno* (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016-41, bod 22). *V obdobné kauze, jako je nyní posuzovaná věc, zdejší soud dovodil, že „to byl totiž sám žalobce, kdo svým nekonáním správnímu orgánu I. stupně nedal jinou možnost než řízení o žádosti zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Posouzení přiměřenosti dopadů předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců tak bylo z povahy věci vyloučeno“* (rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24, bod 35). *Správní orgány ani k. s. se nemohly zabývat věcnou stránkou žádosti* (srov. bod [23]). *Proto nepochybily, pokud se nezabývaly ani případným zásahem zastavení řízení do soukromého a rodinného života stěžovatelky“*. Tento závěr byl judikaturou N. s. s. opakovaně potvrzen (srov. např. rozsudky ze dne 15. 5. 2019, č. j. 8 Azs 249/2018-57, či ze dne 6. 11. 2019, č. j. 7 Azs 345/2019-22). Obdobně N. s. s. v rozsudku ze dne 17. 1. 2019, č. j. 1 Azs 266/2018-27, konstatoval, že „*[o]becně v případě zastavení řízení nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není meritorně rozhodováno.*“ Tyto závěry se uplatní též v projednávaném případě. Soud neshledal žádné zvláštní okolnosti, pro které by bylo na místě se od nich odchýlit.
34. Rozsudky N. s. s., na které poukazoval žalobce při jednání soudu (č. j. 6 Azs 201/2016-46, č. j. 5 Azs 47/2016-57 a č. j. 5 Azs 46/2016-53), se týkaly rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (k obdobnému závěru N. s. s.

dospěl též ve vztahu k rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu dle § 75 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, viz např. rozsudek ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Azs 24/2019-27), nikoli zastavení řízení o žádosti z důvodu neodstranění vad, které brání věcnému přezkumu. Z uvedených rozhodnutí neplyne, že by se měla zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do cizincova soukromého a rodinného života i v případě, že správní orgán řízení zastavil. I v případě uvedených rozsudků, které se týkaly řízení z moci úřední, nadto N. s. s. dovedl povinnost žalované zabývat se otázkou přiměřenosti, pokud cizinec namítal nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života a porušení článku 8 Úmluvy s ohledem na *konkrétní* rodinnou a sociální situaci.

35. K rozsudku K. s. v B. ze dne 21. 10. 2019, č. j. 29 A 34/2018-62, soud poznamenává, že proti němu byla podána kasační stížnost (vedena pod sp. zn. 8 Azs 314/2019), o níž nebylo dosud rozhodnuto, přičemž v tuto chvíli představuje spíše ojedinělé rozhodnutí, které dle názoru soudu nepřekonává předchozí ustálenou judikaturu, z níž vyplývá, že při rozhodování o zastavení řízení z důvodu neodstranění vad žádosti se zásadně posuzování přiměřenosti neuplatní. Je třeba též zdůraznit, že K. s. v B. posuzoval skutkově odlišný případ. Oproti projednávané věci šlo o specifickou situaci, kdy cizinec podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území Č. r. za účelem studia jeden den po uplynutí lhůty stanovené § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a v průběhu řízení se správními orgány spolupracoval. V projednávané věci byl žalobce k plnění procesních povinností spíše laxní, na výzvu správního orgánu I. stupně k odstranění vad žádosti nereagoval, nepožádal o její prodloužení, přičemž doklad, který musel mít k dispozici – potvrzení F. ú. p. S. k. ze dne 19. 5. 2016 o neexistenci svých daňových nedoplatků přes výzvu správního orgánu I. stupně doložil až cca dva měsíce po vydání prvostupňového rozhodnutí).
36. Zejména je pak třeba poukázat na skutečnost, že z rozsudku K. s. v B. vyplývá, že cizinec v řízení před správními orgány namítal skutečnosti, které měly být z hlediska zásahu do práva na soukromý život posuzovány a měly podklad ve správním spise. K. s. v B. konstatoval, že cizinec by byl v důsledku zastavení řízení o žádosti nucen vrátit se do země původu a být není vyloučeno, aby v zemi původu opět požádal o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, představuje zastavení řízení zásah do jeho práva na soukromý život, resp. práva na vzdělání, zejména s ohledem na reálné dopady na jeho prezenční studium na M. u. v B. (nemožnost plnění si studijních povinností řádně a včas, hrozba předčasného ukončení studia a odebrání již přiznaného stipendia). Oproti tomu žalobce v projednávané věci v doplnění odvolání pouze obecně vytkl správnímu orgánu I. stupně, že se v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců nezabýval z úřední povinnosti přiměřeností dopadů rozhodnutí, přičemž v řízení před správními orgány neuvedl žádná konkrétní tvrzení o nepřiměřenosti zásahu do svého práva na rodinný a soukromý život chráněného čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod (dále jen „Úmluva“) s ohledem na svou rodinnou a osobní situaci. V řízení o žádosti je to přitom právě žalobce, který musí uvést konkrétní hájitelná tvrzení. V této souvislosti je třeba připomenout, že z Úmluvy vyplývá povinnost posoudit možný dopad do práva jednotlivce, jestliže tento hájitelným způsobem tvrdí (angl. *has an arguable claim*), že existují důvody se domnívat, že toto právo bude porušeno [srov. E. s. p. I. p.: L. proti Š., rozsudek ze dne 26. 3. 1987, stížnost č. 9248/81]. V projednávaném případě správní orgány již z tohoto důvodu neporušily čl. 8 Úmluvy, § 174a zákona o pobytu cizinců, ani ustanovení § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, jestliže v rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti žalobce, kterou z důvodu neodstranění vad meritorně nepřezkoumávaly, při absenci konkrétních hájitelných tvrzení

přiměřenost dopadů rozhodnutí do žalobcova rodinného a soukromého života neposuzovaly. Vzhledem k procesní povaze rozhodnutí o zastavení řízení zákon správním orgánům výslovně neukládá povinnost zkoumat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života žadatele dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná v napadeném rozhodnutí k odvolací námitce žalobce ohledně porušení povinnosti z moci úřední posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí s příléhavým odkazem na judikaturu vysvětlila, proč správní orgány k posouzení přiměřenosti nepřistoupily. Ani tato námitka žalobce tedy není důvodná.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

37. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
38. Soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované žádné účelně vynaložené náklady nad rámec její úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. ledna 2020

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu